

OLD WEST STORY

NA STRANĚ ZÁKONA

EVA LASSLER

OLD WEST STORY

• NA STRANĚ
ZÁKONA •

EVA LASSLER

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-66-8 (pdf)

ISBN 978-80-7548-67-5 (ePub)

ISBN 978-80-7548-68-2 (MOBI)

OBSAH

PROLOG.....	1
I. KONEC JEDNOHO SNU	23
II. SALLY VIKINGS A AZURO.....	38
III. DOBRÝ ČLOVĚK.....	45
IV. ÚNOS.....	56
V. NĚCO SI PŘEJ.....	84
VI. SILKY ROSE.....	90
VII. LESK A SLÁVA OAKSHIRE CITY	111
VIII. URBIS ONUM.....	124
IX. 2. SRPNA 1860.....	141
X. 1. SRPNA 1860	146
XI. 4. SRPNA 1860.....	167
XII. MATKA ADA	172
XIII. 7. SRPNA 1860.....	188
XIV. PŘÍZRAK Z MINULOSTI	204
XV. STŘETNUTÍ V TOP ROCK	217
XVI. TAM, KDE JE RODINA	224

PROLOG

Slunce viselo nízko nad obzorem a v jeho posledních, horkých paprscích se pohybovaly dvě siluety šlachovitých hřebců. Po celém dni líného požírání trávy jim chladnoucí vítr nahnal novou sílu do žil, a oni zatoužili po tom, vyzkoušet si svou obratnost a vytrvalost. Vzpurně pobíhali kolem, občas vyskočili na místě, jindy zadníma nohama těsně minuli svého protivníka. Od kopyt se jim zvedal prach a tráva létala vzuchem.

Jonathan ‚Jack‘ Sutter, majitel tohoto nezbedného stáda, seděl na ohradě a koně se zájmem pozoroval.

Mlčky přemýšlel, který hřbec asi vyhraje, a v duchu sázel sám proti sobě, zkoušíc odhadnout konec zápasu. V žádném případě se ale nepokoušel bitvu mezi mladými ukončit, dokonce mu ani nevadilo, že do sebe koně tu a tam kopli nebo se strašili hlasitým ržáním. Postavení uší, těla, a odhodlaný, přesto rozvážný pohled obrovských zvířecích očí, mu byl jasným důkazem, že se zde nejednalo o duel na život a na smrt, ale o upevňování statusu ve stádě.

Jack se pousmál – byla ironie, jak moc se tyto souboje podobaly lidským.

I on si během svého života musel prostřílet nebo prokrást svou pozici ve společnosti, byť být banditou nebylo nikdy jeho vysněným cílem. Chtěl být bankéřem nebo obchodníkem, ale všechny jeho plány se obrátily ve střelný prach, když poprvé zabil.

Stalo se to v sobotu, 2. května 1829.

Jack si mimoděk poposunul klobouk na hlavě a naklonil se nad nedaleký barel s dešťovou vodou, aby se na sebe mohl podívat, vůbec ho nepřekvapilo, že odraz už dávno nepatřl chlapci, kterého pamatoval.

Jak by také mohl?

Po pěti letech v sedle si z cest odnesl bezpočet zranění. Některá byla na první pohled znát, jiná se ukryvala v hloubi duše. Největší viditelná jizva na Jackově obličejí vznikla při hospodské rvačce v Morrison Bay, kde ho napadl opilý zákazník. Obtěžoval jakousi obyčejnou dívku, což Jackovi přišlo velice nevhodné. Jako vděk za moralizování po něm muž vystartoval nožem a pořezal mu obličej. Jack měl velké štěstí, že ten den nepřišel o oko.

Druhá jizva mu pak zdobila spodní ret a byla také památkou na pěstní souboj, ale už ne s hospodským povalečem, nýbrž s toulavým lovcem lidí - neúspěšným lovcem, nutno dodat.

Všechna tato nemizející znamení Jackovi připomínala, jak těžký a zběsilý život kdysi vedl.

Uznával, že někomu možná mohl přijít vzrušující; plný otevřených plánů, peněz, a divokých potyček s muži zákona, ale Jack sám by všechny ty roky vyměnil za chvíle klidu podobné těm, jenž zažíval posledních několik let poblíž Fort Cuttler. Tady ho nikdo nesoudil, nikdo se neptal na jeho neslavnou minulost, která udělala z mladého chlapce hledaného vraha.

Jack se často v myšlenkách vracel k tomu dni, kdy prvně zmáčl spoušť, ale byl-li k sobě opravdu upřímný, tak nelitoval. Ten zvrhlý parchant si nic jiného nezasloužil, a Jack považoval za povinnost pomstít svou nevinnou sestru, i když ho ten čin vyvrhl na okraj společnosti.

Jonathan se narodil roku 1811 jako třetí syn George a Rity Sutterových. Rita byla potomkem španělských dobyvatelů a George obyčejný anglický venkovan, který se snažil pobytem v Americe splnit si dávný sen. Prorazit v Evropě jako obchodník nebylo jednoduché, pokud člověk neměl do začátku vysoký kapitál a ostré lokte, tudíž zvěsti o sotva objevené zemi, oplývající úrodnou půdou, divokou zvěří a nepřeplněným trhem zněly jako rajská hudba.

Manželé prvně bydleli v Burdenbrook, kde George nějakou dobu vydělával prodejem surovin dovezených ze starého kontinentu. Protože ale místní nebyli

žádní majetní velkostatkáři, prodával pod cenou, a když zásoby došly, chvíli pracoval jako rybář, někdy jako dřevorubec či koželuh. Přestože žili jen tak na pokraji chudoby, byli šťastní a upnuti k myšlence časem jistě zdárné budoucnosti, založili rodinu.

S narozením nejstaršího syna Richarda se zvýšily výdaje na živobytí.

George investoval všechn svůj čas do lovu, doma se někdy neukázal po celé týdny a o španělskou krásku Ritu se náhle začali zajímat jiní, nově příchozí přistěhovalci. Jakmile ale jejich neodbytnost a dotíravost vystoupala do takové úrovně, že se pokusili Ritu násilně svést, rozhodli se manželé město opustit a přestěhovat se do nově založené, dvěstě mil vzdálené osady Crookenville.

George viděl Crookenville jako místo, kde může začít znova. Díky svým zkušenostem a dobrosrdečnosti si rychle získal důvěru tamních obyvatel, a společně s jistým farmářem, Holly Slaterem založili „Sutter & Slater“, obchod se smíšeným zbožím a pracovním oblečením.

Holly měl spoustu kontaktů a stálou klientelu. Jeho manželka Veronica byla skvělá švadlena, schopná opravit všechno od kalhot po klobouky, takže o jejich semena, nářadí i oděvy byl nemalý zájem.

Prosperující podnik umožnil Georgovi pořídít si další tři děti – Seana, Jonathana a Cailyn, avšak krátce po narození dcery onemocněl Holly Slater snětí a zemřel. Zdrčená Veronica se odstěhovala za sestrou do Seaside City a Georgeovi zůstal obchod s téměř prázdnými sklady.

Netrvalo dlouho a zubožená, chudá rodina se čtyřmi hladovými krky už neměla kde hledat pomoc.

V té době začalo kolovat, že se ve Spinecliff Mountains dá najít zlato, proto George sebral poslední zbytky odvahy, rozloučil se s rodinou a vydal se do hor hledat vzácný kov.

Tři roky čekala rodina na jedinou zprávu o otci, ale žádná nepřišla.

Během Georgovy nepřítomnosti mladí chlapci dospěli a dali se do práce. Jako

mezci otročili úspěšnějším farmářům na polích od rána do večera, aby uživil sebe, matku i sestru, ale těžká robota si vybrala daň na nejstarším Richardovi, když při kontrole povozu prasklo kolo a jeho zasypala hromada kamení z pole. Richard podlehl zraněním způsobeným rozdrčením kostí, a aby toho nebylo málo, podzim roku 1826 přišla pro rodinu další děsivá zpráva, nyní ze Spinecliff Mountains.

Všichni tamější zlatokopové byli povražděni zavistivými kolegy z Candyhollow a jejich těla byla naházena do řeky. Koho neožrala divoká zvěř, toho proud vyplavil pod kopci. Nikdo z třiceti crookenvillských mužů žárlivé běsnění soupeřů nepřežil.

Bylo nad slunce jasné, že přežití rodiny Sutterových visí na vlásku, a zrovna tehdy, v době největší nouze, se objevil postarší farmář jménem Abraham Buster, který nabídl rodině vykoupení z bezvýchodné situace. Na Cailyniny šestnácté narozeniny navrhl Ritě, že si prakticky odkoupí manželství s krásnou dívkou za peníze, koně a dobytek.

Jack věděl, že za normálních okolností by jeho sestra na tak vyděračský svazek nepřistoupila, ale Ritin psychický stav se po smrti otce rychle zhoršoval. Propadala hysterii, záchvatům zuřivosti a paniky. Nutně potřebovala léky, proto Cailyn nakonec dala Busterovi své slovo. Svatba proběhla ve vši pompéznosti a rodina Sutterů získala hodnotný majetek. Snad ze závisti se nedlouho na to i Sean oženil s dcerou ševce, Lizeth Gray, odstěhovali se do Rockmartu, kde založil novou rodinu. S Lizeth zplodil pět potomků.

Jonathan, Cailyn a Rita zůstali v Crookenville sami. Společně žili v Busterově domě, dokud Rita nezemřela. Po jejím pohřbu byl Jonathan vystěhován z domu do stodoly, kde bydlel ještě další tři měsíce.

A přišla první květnová sobota.

Byl už večer. Jack přespával na seníku ve společnosti svého milovaného, plavého hřebce Apolla, když tu uslyšel, jak se opilý Buster vrací ze saloonu. Několik zvuků tříštějícího se nábytku a zoufalé Cailyniny vkýřiky vytrhly Jacka ze

sladkého podřimování. Se zbraní v ruce vrazil do domu, aby se mladší sestry zastal, ale jediné, co v pokoji našel, byla Cailyn v kaluži krve.

Její tělo bylo zrudlé od ran, které utrpěla, obličej poset množstvím oděrek. Oblečení měla potrhané, spíše servané z půlky těla. Polonahá ležela na zemi a v jejím břiše zel zabodnutý nůž, zatímco na mol opilý Buster zmateně postával nad jejím zuboženým tělem.

V záchvatu vzteku Jonathan zmáčkl spoušť. Jediná přesná rána zasáhla Bustera přímo do čela, a ten se skácel k zemi jako hrouda hnoje.

Po tomto incidentu už nebyla cesta zpátky.

Buster sice mohl být vrah, ale západní zákon se přizpůsoboval těm, kdo měli více peněz, a jít před soud se rovnalo lynčování. Jack zabalil Cailyn do deky a položil ji na postel. Vypadala, jakoby spala, a on si chtěl tento značně upravený pohled uchovat jako poslední vzpomínku na svou milovanou sestru. Poté sebral peníze, jídlo na několik dní, osedlal Apolla a vydal se vstříc svému osudu psance.

Po několika týdnech se objevil v na míle vzdáleném Fort Abbana, kde se mu dostalo pozornosti od slavného pistolníka-gentlemana Henryho McMirmilla, který ho přijal do své bandy. V průběhu roku se Jonathan stal McMirmillovou pravou rukou. Přepadávali dostavníky, okrádali zlatokopy. Nikdy však neobírali ženy a nikdy nezabíjeli jinak než v sebeobraně. McMirmill by vyjednávač. Vrah, až když nebyla s okradenými kloudná řeč.

Bohužel, když bylo Jackovi 21 let, zemřel Henry McMirmill při přestřelce u hraní pokeru.

Na jeho místo, šéfa v lupičské bandě, se překvapivě dostal Rhain Walter Sloan, který měl na "gentlemanské loupežení" jiný názor. Trvalo pouhé dva měsíce a Rhain měl na svém kontě osm mrtvých. Tím osmým byla malá holčička, kterou zabil jen proto, že plakala příliš hlasitě nad tatínkovým tělem.

Jonathan se nechtěl účastnit zbytečného masakrování lidí a rozhodl bandu opustit. Snažil se přesvědčit i své kumpány, že Rhain zašel příliš daleko, ale byl

odmítnut, neboť gang nikdy neměl více peněz. Tak tedy Jack odešel sám a dlouhou dobu se držel v ústraní, pryč od Rhainovy nové bandy.

Potloukal se krajinou, tu a tam bral nějakou práci, aby si vydělal alespoň na jídlo a pití, až jednou, jednoho krásného jarního dne roku 1833, zahlédl v saloonu v Richburry mladou, černovlasou francouzskou krásku jménem Marianne Laurette, do které se bláznivě zamiloval.

Marianne se narodila ve Francii, v Paříži. Pocházela z bohaté rodiny; její matka Emilie byla zdravotní sestra a otec Louise Hugo právník. Do West Oakshire přijeli na pozvání Louisova bratrance, maršála Ianna Hamweye.

Hamweye znal dobře Jackovu minulost, a právě proto mu nabídl malý obchod – pokud pomůže pochyťat Sloanův nebezpečný gang, vyjedná mu milost a přemluví Louise, aby povolil sňatek s jeho dcerou.

I když taková zrada sebou nesla obrovské riziko, rozhodl se Jonathan pomoci strážcům zákona čistě jen proto, aby zabránil dalšímu zbytečnému krveprolití. A jakmile přivedl maršála na správnou stopu, Marianne si Jacka vzala a i s velkým věnem se přestěhovali na jih, kde si postavili dům poblíž Fort Cuttler.

Jejich život se náhle nemohl zdát dokonalejší, a Jackova o to více radost vzrostla, když se dozvěděl, že je Marianne těhotná.

*

Jack seděl na ohradě a dál pozoroval západ slunce nad obzorem.

Hřebci se již dávno uklidnili a spokojeně si pofrkovali do nozder na výraz přátelství. Souboj skončil, spory byly vyřešeny. Smír a uvolněné postavení mladých koní vloudilo Jackovi do tváře další spokojený úsměv.

„Apollo. Pojd' sem, kluku,“ řekl Jack a zamlaskal na žlutého hřebce s bílou lysinou, jenž soustředěně prošťupával čenichem trsy trávy.

Apollo stál stranou od bojové vřavy mladých koní. Ve svém věku už neměl

zapotřebí dokazovat si své schopnosti a sílu, neboť jednoduše byl vládcem stáda. Když jej ale Jack zavolaal, okamžitě zvednul hlavu a přešel k pánovi.

Jonathan poplácal koně po krku. Z kapsy vytáhl kousek sušené řepy, kterou Apollo ochotně přijal. Klidně hladil hřebce po zlatavé šíji.

Ti dva toho měli hodně za sebou. Honičky, přestřelky. Apollo Jacka nikdy nezklamal a Jack mu vracel jeho spolehlivost a ochotu královskou péčí.

„Zítřa, příteli, si vyjedeme do Hadího průsmyku,“ špitl Jack koni do ucha a hřebec pohodil hlavou.

„Protáhneme nohy,“ usmál se. „Ale až zítřa, Anne bude za chvíli doma,“ upozornil, a jemně poodstrčil hřebce stranou, jakoby mu dával najevo, že si zase může jít vlastní cestou.

Jack očekával, že se Marianne každou chvíli vrátí. Byla v osmém měsíci těhotenství, přesto chodila na procházky do Fort Cuttler, vzáleného jen málo přes míli. Měla tam spousty přítelkyň, které už měly porody za sebou a mohly jí tak poskytnout potřebné rady.

Jack i Marianne se na příchod potomka velice těšili. Jack vždycky snil, že bude mít kluka, kterého vychová jako správného chlapa a uchrání jej od omylů, jechž se sám za svůj život dopustil. To byly jeho představy, když mu Marianne přišla oznámit, že bude mít dítě. Ty prvotní, kdy si každý muž přeje mít silného syna, který bude po generace nést rodinné jméno. Po přestěhování do okolí Fort Cuttler ale Jack zjistil, že syna ani nepotřebuje nebo mu na tom spíše už tak nezáleží.

Mezi vekým počtem fort cuttlerských dětí totiž poznal tichého, ochotného a učenlivého chlapce. Jmenoval se Thomas Breedon, ale nikdo mu neřekl jinak než Creamy-Tommy.

Když se poznali, měl Tommy pouhé tři roky. Osud se s ním nemazlil, což Jack považoval za jeden z důvodů, proč během toho, co si ostatní malé děti hrály na náměstí, cákaly na sebe vodu a hulákaly po sobě, Thomas seděl na verandě domku, a prohlížel si obrázky v knihách nebo poslouchal příběhy vyprávěné

samozvaným, ale uctívaným správcem Fort Cuttler, britským doktorem Donaldem Abilenem.

Někomu by se mohlo zdát, že byl Tommy zakřiklé dítě, ale Jack v něm viděl potenciál. Odvahu, oddanost. Ctnosti, ke kterým Jack vždycky snil, že jednou povede svého vlastního syna. Ctnosti, jimiž malý Tommy oplýval již od útlého dětství.

Thomas byl vlastně sirotek, do Fort Cuttler se přestěhoval se svou tetou ve dvou letech. Jane svou sestru - Tommyho matku - milovala a vzpomínala na ni i po její smrti. Často Jackovi ukazovala fotografie, kresby plakátů. Tommyho matka byla barová zpěvačka a tanečnice. Jednoho dne možná mohla být i divadelní herečkou. Narodila se v Saint Valley, v jednom z nejbohatších měst jižního West Oakshire.

Lillie Rose Evans byla nádhená. Pravděpodobně nejkrásnější žena, jakou kdy Jack viděl. Vypadala jako anděl. Měla dlouhé, vlnité vlasy. Plavé, stejně jako Tommy. Modré oči, dlouhé řasy a plné rty. Byla vždy zobrazována s růžemi nebo liliemi jako symboly nejen jejího jména, ale i symboly její jemné, posvátné krásy.

Nešlo o žádnou poběhlici ani lehkou dívku. Ba naopak. To největší kouzlo spočívalo v jejím omračujícím hlase, stejně jako v neposkvrněné pověsti. Publikum ji milovalo, muži se před ní klaněli, nosili jí květiny, šperky, a i přes stovky obdivovatelů, ona stále čekala na "pana Pravého", který jako jediný mohl patřit do jejího srdce.

Stal se jím jakýsi Ira Patrick Breedon, synek saint valleyského zástupce šerifa Oscara Breedona.

Bylo mu předurčeno pokračovat v otcových stopách, ale jeho touhy a sny jej směřovaly spíše ke psaní. Kdykoli mohl, vydával krátké příběhy o hrdinných objevitelích, odvážných šerifech a maršálech. Psal i do místních novin.

Jednou byl požádán, aby napsal článek o zpívajícím andělu - Lillie Rose Evans. Ira byl naprosto připraven odhalit, jaký že ďábel se to ve skutečnosti skývá za plavými vlasy a štíhlou postavou, ale během prvních několika minut zahořel k

Lillie tak silnou láskou, že článek nikdy nevyšel. Místo toho vyšlo slavnostní oznámení, že autor novinových článků pro "Saint Valley Echo" se žení a bere si slavnou zpěvačku Lillie Rose.

Spokojené manželství bohužel nemělo dlouhého trvání.

Krátce po svatbě Lillie otěhotněla o devět měsíců později se jim narodil syn Thomas Ira Breedon. Ira se zavázal, že nebude stát v ženě kariéře, proto se Lillie po roce vrátila zpět ke zpěvu a tanci a on vychovával svého synka sám. Přesto, kdykoli měla možnost, byla Lillie Rose Thomasovi milující a starostlivou matkou.

Celý život se však obrátil Irovi naruby po osudném představení v The Emperor's Hotel, kde měla Lillie své představení.

Té noci byla Tommyho matka tak unavená, že se rozhodla, že stráví noc v jednom z rezervovaných pokojů pro speciální hosty. Kolem jedné hodiny ranní ulehla do postele a usnula spánkem spravedlivých. Spánkem, z něhož se druhý den neprobudila. Do pokoje se vlízl pomýlená holičova dcera, Bertha Gannon, která trpěla přeludy a paranoiou. Myslela si, že ji muž tajně podvádí právě s krásnou Lillie, proto ji ve spaní bodla třikrát do hrudi.

Devastující zpráva zasáhla Saint Valley jako blesk z čistého nebe. Všemi milovaná a obdivovaná zpěvačka byla mrtvá, zanechala za sebou malého synka a truchlícího manžela. Ani skutečnost, že za ohavný čin byla Bertha Gannon pověšena, nemohla býti Irovi dostatečnou útěchou v jeho strádání. Neschopen dýchat, neschopen existovat na světě bez své Lillie, rozhodl se, že se odstěhuje do East Winswillow, kde v té době žila švagrová Jane s manželem.

Ještě necelého půl roku po Lillieině smrti, dělal Ira všechno proto, aby byl svému synovi dobrým otcem. Sužující deprese a tíseň si však nakonec vybraly daň vedoucí k poslednímu aktu z čirého zoufalství.

Přesně 6 měsíců po vraždě si Ira zarezervoval stejný pokoj jako ten, ve kterém byla Lillie zabita. Lehl si na postel a s myšlenkou na syna, a úsměvem na tváři, se zastřelil. Věděl, že nechává Thomase osiřet, ale svou ženu miloval až příliš, aby se

smířil s faktem, že už ji nikdy neuvidí. A tak mu přestava, že se s ní v Nebi znovu setká, vloudila na rty spokojenou grimasu.

Sebevraždu nevyšetřoval v Saint Valley samozřejmě nikdo jiný, než Irův otec Oscar. Ten však považoval synův akt za ryze zbabělý a jako správný křesťan i za hříšný. Zřekl se syna, zřekl se svého vnuka, i zaměstnání. Se ženou odjel do Cargamontu, kde nejspíš také stářím skonál.

Ani po tolika životních tragédiích neměli však Tommy, Jane, a její manžel Allen klid.

East Winswillow leželo až příliš blízko indiánské osady, a když se Oaksireská rada rozhodla, že je na čase propojit hlavní velká města železnicí, začali vyvražďovat indiánské kmeny, stojící v cestě. Zmatení, zubožení původní obyvatelé, tak mnohdy napadali a drancovali bílé osady, nenechajíc kámen na kameni. Stejný osud potkal i East Winswillow. Osada byla pobita, pár přeživších, mezi kterými byli i Tommy, Jane a Allen, museli utéct.

Během cesty na východ zemřel Allen na otravu krve z ran, které si odnesl po soubojích se zdivočelými Indiány.

Jane a Thomas doputovali do Fort Cuttler sami.

Spokojeně žili pod dohledem Donalda Abilenea celé dva roky, dokud Jane vážně neonemocněla a rovněž neskonala. To už se ale Tommyho naštěstí ujal Jonathan Sutter i se svou spanilou ženou Marianne.

Jack se častokrát přistihl, že cítí zlost a nenávist vůči Bohu, či komukoli, kdo odpovídá za lidské životy a vede jejich kroky. Také si prošel různými útrapami, ale Tommyho příběh v sobě nesl více smrti než jeho vlastní. Jack si vlasně sám vybral být psancem, sám zapříčinil smrt lidí nebo ničení jejich domovů. Ale Tommy? Tommy byl ještě dítě, nemohl za nic z toho, co se dělo kolem něj. Když Jane zemřela, zapřísáhl se, že na chlapce dohlédne a pokusí se mu dát všechno, co mu osud vzal.

Tiché šustění kalhot vytrhlo Jacka z ústavičného přemýšlení. Lehce seskočil z

ohrady a pomalu se přiblížil ke stěně domu, schovávajíc se za sud s dešťovou vodou.

Byl Tommyho čas.

Každý den chodil Tommy navštěvovat Jacka, aby si spolu hráli a povídali. Jack si nemohl přát lepšího nevlastního synka a Thomas nikdy nevěřil, že může mít tak skvělého nevlastního tátu. Dokonce jednou či dvakrát, řekl Jackovi "tati", ale Jack jej v ohledu na úctu k rodičům vždy opravil, že jeho otcem není.

Tommy vešel do Jackova domu a rozhlédl se po pokoji. Byl příjemně vybaven lesklým nábytkem, všude ležely dětské hračky, deky a pudry, jak se Marianne pilně připravovala na příchod potomka. V rohu svítila olejová lampa, jenž jen lehce osvětlovala interiér. Tommy chvíli hleděl do potichlého pokoje. Doufal, že Jacka najde uvnitř, ale dům byl prázdný.

Náhle se z vnější strany domu začalo ozývat tiché škrábání a kroky.

Tommyho popadla hrůza. Bylo mu teprve sedm let, dostal strach, že je někdo venku. Nebo něco. Příšera, která ho jde vzít pryč. Nebo snad nějaký lupič, jenž jde vykrást Jackův dům.

Obratně si lehl k zemi a zakutálel se pod posel. Snažil se jen lehce dýchat, ale jeho srdce tlouklo, plné vzrušení a strachu. Myslel si, že ho musí být slyšet až do Fort Cuttler.

Podlaha zavržala a Tommy si všiml obrovského stínu, tetelícího se po směru lampy. Dlaněmi si zakryl oči. V duchu si přál, aby o něj příšery ztratily zájem.

Slyšel, jak těžké kroky míří směrem k posteli a čím byly blíž, tím více si byl jistý, že se před nimi neschová.

„Jsi duch?“ zeptal se tiše.

„Ne, jsem z masa a kostí,“ odpověděl hluboký hlas a Tommy značně klidnější, sundal ruce z obličeje. Z pod postele hleděl do tváře usměvavému Jackovi.

„Nejsi už trochu velký na to, aby ses schovával pod postelí?“ neodpustil si kousavou poznámku, když se chlapec soukal ven.

Tommy se okamžitě vrhnul Jackovi do náruče a nechal se pevně, láskyplně stisknout.

„Bál jsem se, že je tady příšera," zaspílal vyděšeně.

„V mém domě žádné příšery nebydlí," zamlaskal Jack. „Tedy kromě mě!" dodal, a udělal na Tommyho směšný obličej.

Thomas se rozesmál a malou pěstí praštil Jacka do hrudi. "Měl jsem strach," ušklíbl se.

Jack políbil Tommyho do vlasů. „Strach je něco, před čím se nikdy nesmíš schovávat. Strachu se musíš postavit a ne se před ním ukrývat pod postelí. Rozumíš?" poučil Jack plavovlasého chlapce a poodešel kousek dál, aby na vysoké skříni nahmatal malou dřevěnou krabičku. Z ní pak vytáhl do papíru zabalenou kuličku, kterou hodil Tommymu. Tommy dárek nadšeně přijal. V chuchvalci papíru se totiž schovávala medová hrudka se sušenou brusinkou uprostřed.

Sladkost, jíž Marianne jednou za čas přecpávala všechny děti ve Fort Cuttler.

Jack zapálil cigaretu a posadil se na postel vedle Tommyho. „Jak bylo ve škole?" zeptal se.

Thomas pokrčil rameny. „Paní učitelka Bryanna dneska zase měla ve třídě malého Flynnu a on celou dobu brečel."

Jack pokýval hlavou. „Flynn je ještě mimino. Pan Clancy pracuje každý den velice tvrdě. Nemůže se o synka starat. A paní učitelka Bryanna rozhodně nechce zanedbat vaši školu, tak bere Flynnu s sebou."

Thomas ale nakvašeně nafoukl tváře. „Jenže když Flynn brečí, tak se mu paní Bryanna věnuje. A pak všichni kluci dělají ve třídě nepořádek a já se nemůžu učit."

Jack se pobaveně zasmál. Tommy byl doopravdy kouzelné dítě. Jako jeden z mála ve skutečnosti stál o výuku. Byl nejlepším ve třídě, čímž dělal Jackovi i Donaldovi, jakožto muži, u kterého po smrti Jane bydlel, obrovskou radost.

„Zkusím promluvit s paní Bryannou, ano? Třeba až se nám taky narodí miminko, budeme chtít, aby si Flynn a děťátko spolu hráli a ty pak budeš mít dost

klidu na učení." povzbudil Jack Thomase, jenž na malý moment zvažoval jeho nabídku.

„A můžu si s tvým dětátkem taky chodit hrát?" zeptal se prozíravě, jakoby se snažil zjistit, jestli i po narození mimina bude stále moci chodit Jacka navštěvovat.

Jack poplácal Tommyho po rameni. „Ty, Tommy, ty se o něj budeš starat, když já a Marianne pojedeme třeba do města nakupovat. Budeš mít velkou zodpovědnost. Myslíš, že to zvládneš?" přimhouřil Jack oči. "Slíbíš mi, že budeš velký, dospělý chlap a miminko nám občas pohlídáš?"

Thomasovy rty se roztáhly do širokého úsměvu. „Budu! Budu! Pohlídám!" vykřikl nadšeně.

„Tak ruku na to," nastavil Jack dlaň, aby do ní mohl Tommy plácnout na symbol stvrzení závazku. Thomas tak bez váhání učinil.

„A už víš, jak se bude jmenovat?" zajímal se Tommy dál. „Když to bude třeba chlapeček?"

Jack lehce natočil hlavu v údivu. „Chtěl bys kamaráda?"

Tommy pokrčil rameny.

Jack se usmál. „Já nevím. Máš nějaký nápad?" zeptal se.

Thomas přemýšlel. Šoupal nohama ve vzduchu sem a tam. „No," přemítal usilovně. „Ve škole už máme Flynnu, Jamese, Charlieho, Earla a Harryho. Mě by se ale líbil Josiah."

„To je zvláštní jméno," zamračil se Jack, avšak záhy na to mu došlo, kde Thomas k neobvyklému jménu přišel. „Šerif Josiah William Lewis? Z knihy 'Srdce krvácejícího města'?"

Tommymu zajiskřily oči. „Jo. Jo! Tenhle!"

'Srdce krvácejícího města' byla krátká povídka. Pojednávala o šerifu Josiahovi, který byl pravým hrdinou. Pomáhal všem, co to potřebovali. Všechny lupiče vždycky pochytil a zavřel do vězení. Jednoho dne se ale musel rozhodnout, jestli pro záchranu krásné dívky sejde na scestí, anebo zůstane šerifem a udělá to, co

mu přikazuje zákon.

Jack o této tenké knížečce jen slyšel, vyprávěla mu o ní Jane. Napsal ji totiž Thomasův otec, dokud byla ještě Lillie naživu. Ostatně na začátku povídky bylo napsáno věnování: "Mé překrásné ženě a synovi. Sine amore, nihil est vita."

Bez lásky nemá život smysl.

Jack nevěděl, jestli Thomas tuší, kdo romantickou povídku o spravedlivém šerifovi napsal. Bylo mu ale jasné, že charismatický Josiah patřil rozhodně k těm typům románových hrdinů, které mladí chlapci obdivují.

„Dobrá tedy," řekl Jack nakonec. „Pokud to bude kluk, pojmenujeme ho po šerifovi."

Thomasovi se opět na tváři rozprostřel ten dobře známý, spokojený dětský úsměv. Vrhł se na Jacka takovou silou, že jej v objetí povalil na postel.

Několik vteřin na to, prolétla oknem do pokoje hořící pochodeň.

Při zvuku tříštění skla Jack okamžitě strhl Thomase k zemi, takže ve vší síle dopadli oba na podlahu. Thomas vykřikl, ale Jack mu položil ruku na ústa, aby jej umlčel. Stáhl z postele deku a hodil ji na pochodeň, čímž ji uhasil.

Z venku se začaly ozývat výstřely, skučící dobytek ve stájích a bolestné řehtání koní, jenž se zoufale snažili utéct smrtícím ranám.

Jack bezmyšlenkovitě odstrčil Tommyho zpět pod postel. S razancí, která by v danou chvíli odrovnala urostlého chlapa, zajel Thomas pod lůžko. Záda měl spálené, několik třísek z prkenné podlahy se mu zarazilo do dlaní. Vyděšeně vzhlédl k Jackovi v domněnání, že se mu dostane vysvětlení toho, co se děje, ale Jack neměl na řeči čas. Jeho obličej ztvrdl v děsivě soustředěné grimase. Vyšvihl se na nohy a dvěma rychlými kroky se dostal na druhou stranu místnosti. Cigaretu přitom upustil na zem a zašlápl. Ve skříni se šuplíky vyhledal stříbrnou zbraň.

Zkontroloval, zda je buben pistole plně nabitý.

Několik dalších výstřelů nyní proletělo skleněnými výplněmi okna a Thomas znovu, ještě hlasitěji vykřikl.

„Přestaň řvát jako děvka, Suttere!“ ozval se hrdelní řev jednoho z mužů, kteří se pohybovali kolem domu a zabíjeli dobytek. „Vylez, ty zbabělče!“

Jack zavřel oči a potlačil chvilkový pocit paniky. Přikrčil se naposledy k zemi, pohlédl pod lůžko.

„Tommy,“ šptl, a jeho hlas se chvěl v návalu adrenalinu. „Ať už se stane cokoli, musíš být potichu. Ano? Musíš být statečný a nesmíš křičet! Slib mi to!“

Thomas propukl v tichý pláč. Zajíkal se, skoro se až dusil, jak se snažil splnit Jackovo přání. Přikývl a Jack se usmál.

"Mám tě rád, Tommy," řekl a rozrazil dveře od pokoje.

Potichu se plížil podél stěny, snažil se nereagovat na zvuky a pachy, jenž se kolem něj linuly. Cítil hořící dřevo a slámu. Někdo podpálil stodolu. Zvířata, jenž byla uvnitř, zahynula v objetí vše pohlcujícího ohně.

Další výstřely naznačovaly další popravy. Krávy, koně, telata, hříbata, ovce i slepice. Bez rozdílu, bez smilování.

Pod oknem v kuchyni se Jack rozhodl, že se krátce podívá ven, aby zkontroloval situaci. Na pohled, který se mu naskytl nebyl připravený.

Mladí hřebci jeho stáda, ti stejní, které necelou hodinu předtím pozoroval v přátelském zápasu, leželi na zemi v kalužích krve. Někteří byli ještě naživu, a v agónii zvedali hlavy k nebesům, jakoby volali o samotnou pomoc Boha.

Kdosi podřezal krky jehňatům, starým sotva tři dny, a napíchl je na ohradu, jako na kůl.

V hroudách popela, vnitřností telat a hlíny se povalovaly mrtvé slepice. Jejich hlavy byly násilně odervány od těla, a ležely většinou minimálně několik metrů od původních nositelů.

'Apollo!' problesklo Jackovi hlavou, když si otíral oči zastřené přívalem slz.

Jeho kůň, jeho nejbližší přítel.

Mnohaletý vztah mezi mužem a hřebcem byl daleko za hranicí obvyčejného vlastnictví. Zažili spolu až příliš mnoho. Jack jej vychoval, trénoval, pečoval o něj.

Byl nejbliž tomu, co by Jack mohl nazvat svým dítětem, svým mazlíčkem, svým partnerem.

Dalo se těžko odhadnout, kde v ten moment přestal Jackovi fungovat zdravý rozum a probudila se slepá touha po pomstě.

Bylo mu jedno, jestli zemře, dokud bude vědět, že se Tommy a Apollo dostanou z tohoto pekla živí.

Díky Bohu, že Marianne byla pryč.

Vykopl vchodové dveře a sestřelil prvního projíždějícího muže na koni.

Z poza domu se vyřítil další jezdec. Jack se okamžitě otočil, aby mohl muže zasáhnout, ale kdosi mu vší silou podkopl kolena. Jack dopadl k zemi, zbraň mu vyletěla z ruky. Cítil, jak bolest z nárazu pulzuje až do jeho hlavy. Útočník jej chytil zezadu za vlasy a položil mu nůž pod bradu.

Vyčkával, dokud jezdec nebyl dostatečně blízko.

„Jonathan Sutter,” promluvil jezdec nakrápnutým hlasem častého konzumenta whisky a velkého množství cigaret. „Je milé tě znovu vidět, partáku!” rozkřikl se a Jack zatajil dech.

Ani v nejdivočejších představách si nedovolil pomyslet na to, že by Rhain Walter Sloan byl stále naživu. Měl být mrtvý, pověšený. Vyschlý jako troud a minimálně dva metry pod zemí. A přesto tady teď před ním stál a civěl mu do tváře tím svým tupým, krvelačným pohledem.

„Pověz mi, Jackie...jak se ti v noci spí, když víš, že jsi zabil své kamarády?” zeptal se Sloan klidně a seskočil z koně. Pomalu se přibližoval k Jackovi, kontrolujíc stav nábojů v bubnu svého koltu.

„Nemáš tak trochu pocit, že bys měl také nést břemeno společné odpovědnosti?” prohodil řečnickou otázku, jenž zakončil tvrdým úderem rukojetí do Jackovy líce.

Jackova ústa se zaplnila krví. Při ráně mu Sloan vybil dvě stoličky.

„Já čekám, Jonathane?” provokoval Sloan dál, a stále přibližoval svou tvář k

jeho. Když byl na deset centimetrů od Jackova obličeje, vyprskl mu Jack veškerou krev z pusy do tváře.

Okamžitou odpovědí byl přesně mířený kop do hrudi. Jack zalapal po dechu.

Sloan vytáhl prošívaný bílý kapesník a otřel si obličej.

„Víš, Jackie, já to vždycky tušil. Z lidí, jako jsi ty, páchne zrada na míle daleko. Když jsi opustil gang, myslel jsem si, že jsi srab. Že prostě zdrhneš. Ale ty jsi udělal víc než to. Často jsi mě vyčítal, že nemám cit.“ Sloan se teatrálně zamyslel. „Asi začínáme srovnávat účty. Škoda jen, že tady není nikdo víc než dobytek. Nebo snad schováváš někoho v domě?“ rozesmál se spíše ve vtipu, než že by doopravdy věřil, že uvnitř někdo je. Avšak strach a zlost, proudící v Jackových žilách, se při zmínce o 'někom jiném' prudce rozlily po jeho těle, takže opět slepě vystartoval proti banditům.

V kleče se prudce otočil a podkopl muže s nožem nohy. Muž s tupým žuchnutím dopadl na zem a prašil se do hlavy. Sloan, který bezhlavý útok nečekal, natáhl ruku, aby vystřelil, ale Jack chytil jeho zápěstí i se zbraní a vykroutil mu ho tak, že pod sevřením zapraskalo.

Sloan vykřikl a upustil zbraň.

Vrhl se po Jackovi a několikrát jej úspěšně praštil do břicha a obličeje. Jackův nos se zlomil, obličej mu pokryla krev. Naštěstí však stačil zablokovat další Sloanovu ránu, jenž by jej pravděpodobně přivedla na pár minut do bezvědomí.

Zadržel mu ruku a silou jej kopl do břicha, takže Sloan proletěl dveřmi do domu. Jack se vrhl pro zbraň a natáhl spoušť. Výstřel zasáhl Sloana do ramene.

Muž v bezvědomí již ale přišel k sobě a skočil Jackovi na záda. Dvěma silnými ranami mu zlomil žebra.

Jack znovu upustil zbraň.

Chvilí se s mužem přetahoval, pak se zapřel a naběhl s útočníkem do dveřního rámu. Muž zalapal po dechu a povolil, což dalo Jackovi čas na to, aby se obrátil a chytil jej pod krkem. Pevně sevřenými prsty zlomil muži průdušnici. Znovu sebral